

TOPGEHEIM

VAN DE AFDELING 'STRIKTE GEHEIMEN'

Als je dit leest, wil dat zeggen dat het je gelukt is toegang te krijgen tot een van de slechtst bewaarde geheimen in de geschiedenis van de geheime dienst.

Voordat ik verderga, wil ik dat je eerst even heel voorzichtig controleert of er niemand over je schouder meeleest. Doe dat nu meteen maar even. Maar heel onopvallend.

Oké, dat leek helemaal nergens naar – dat lag er véél te dik bovenop. Als ik je strikt geheime overheidsinformatie ga vertellen, moet je toch heel wat minder opvallend te werk gaan. Probeer het nog eens.

En... keek iemand met je mee? Nee? Goed, dan ga ik verder.

Dit jaar heeft de geheime dienst een enorme blunder begaan. Ze zagen een dertienjarige jongen met de naam Jesse Twigt aan voor een geheim agent. (Ja, lekker ingelicht, hè, zo'n inlichtingendienst?)

VERTROUWELIJK

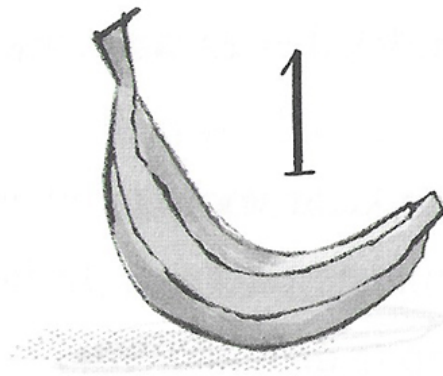
Hij was het soort jongen dat van het ene naar het andere gebouw roetsjt aan een tokkelbaan, om vervolgens ondersteboven in een fontein te landen, met zijn kont in de lucht. Kun je je voorstellen wat er gebeurde toen hij al die fantastische spionnenspullen in handen kreeg die James Bond normaal gesproken gebruikt?

Desondanks was het Jesses taak om de wereld te beschermen tegen een kwaadaardige superschurk. Het was de gevaarlijkste, moedigste missie in de hele geschiedenis van de geheime dienst, en ook hun allergrootste blunder.

Dit officiële document onthult het complete verhaal van Jesses rampzalige* missie.

**WAARSCHUWING:
ZODRA JE DEZE BLADZIJDE OMSLAAT,
BEGINT DE AFTELPROCEDURE.
DIT BOEK ZAL ZICHZELF VERNIETIGEN
OVER 233 BLADZIJDEN...**

* en uiterst hilarische

NINJA PIZZAKOERIER

‘Dames en heren, wij houden ons nu al eeuwig schuil in de schaduwen, maar dat zal veranderen. Vandaag zullen we ons langverwachte doel bereiken. Vandaag is de Dag des Oordeels. Als ik om me heen kijk in deze kamer, zwelt mijn borst op van trots.’ Meneer X wachtte even en nam een trekje van een grote sigaar.

‘Denk aan al die grootse dingen die we hebben bereikt. We stelen – niet om rijk te worden, maar omdat het kan. We doen kwaad – niet omdat we bang zijn, maar juist uit dapperheid. En vandaag zullen we de wereld vernietigen!’

Ja, ja, knikte iedereen in de kamer, die vol zat met enkele

van de monsterlijkste misdadigers, rottigste regeringsleiders, boosaardigste bendeleden en sinisterste schurken ter wereld.

‘Eindelijk zijn we er klaar voor,’ zei meneer X, die aan het einde van de zeer lange tafel zat. ‘Ik hoef alleen nog maar op deze rode knop te drukken en...’

‘PIZZA!’ viel een opgewekte stem hem in de rede. Iedereen draaide zich om naar de pizzakoerier die zijn hoofd met helm en al om de deur naar binnen stak. De geur van gesmolten kaas en warm karton verspreidde zich door de kamer.

‘Ik heb PIIIIIIIZAAAA!’ riep hij vrolijk uit.

‘Het spijt me, ik denk dat er sprake is van een misverstand. Ik heb niets besteld...’ zei meneer X, en hij krabde op zijn hoofd.

‘Heb je ook die met ham en ananas?’ vroeg een huurmoordenaar die bekendstond als de Zwarte Weduwe. Dat was niet haar echte naam; ze heette eigenlijk Doris, maar ‘Doris de Moordenaar’ klonk een beetje gek. ‘Ik lust wel een stuk met ham en ananas.’

‘Ieuw,’ riep Ivan de Nog Verschrikkelijker uit. ‘Fruit en vlees bij elkaar? Dat vind ik nou zó raar!’

Meneer X verhief zijn stem. ‘Neem alsjeblieft geen

pizza. Als je ervan eet, moet je er ook voor betalen. Ik weet hoe dit soort mensen werken.’

‘Ik vind het anders wel lekker,’ zei de Zwarte Weduwe, die Ivan de Nog Verschrikkelijkere bleef aanstaren.

‘Ik zeg het nogmaals: IEUW, FRUIT EN VLEES BIJ ELKAAR! Je bent gestoord.’

‘We zijn allemaal gestoord. Daarom zitten we hier ook en staan we op het punt de wereld te vernietigen. En als je nu niet ophoudt mij belachelijk te maken, dan maak ik je helemaal morsdood,’ gromde de Zwarte Weduwe.

‘Meneer X! Meneer X!’ riep Ivan, die zijn hand in de lucht stak. ‘Ze zit te dreigen dat ze me helemaal morsdood wil maken!’

‘Kan iedereen nou even z’n kop houden?!’ schreeuwde meneer X. ‘Ik heb geen pizza besteld. Niemand hier heeft pizza besteld. Ik heb allerlei zoutjes en lekkere limonade klaarstaan om straks te vieren dat we de wereld in het zwarte gat van de waanzin hebben gekieperd, maar tot die tijd is er niets,’ zei hij, met een blik naar de jongen met de helm op zijn hoofd.

‘Wel, hoor. Ik heb hier een margarita, en inderdaad een met ham en ananas...’ zei hij, en hij stak goedkeurend zijn duim omhoog naar de Zwarte Weduwe. ‘En eentje met

een knapperige korst en een dik pak rammel. Had u daar misschien nog extra karatetrappen bij gewild?’ zei hij, terwijl hij het deksel optilde.

‘Wat...?’ zei meneer X toen hij in de doos keek.

De pizzakoerier boorde zijn vuist dwars door de bodem van de doos heen en sloeg meneer X in één klap buiten westen. Vliegensvlug doorzochten de andere slechteriken hun zakken, op zoek naar alles wat ze maar als wapen konden gebruiken. Maar nog voordat hun vingers het pluis onder in hun zak bereikten, slingerde de pizzakoerier de pizza's als een stel frisbees door de kamer, waarmee hij meteen een stuk of zes koelbloedige criminelen uitschakelde. Een generaal trok een machinegeweer uit zijn sok, maar voordat hij het kon richten, stak de pizzakoerier zijn hand in zijn schoudertas en haalde een flesje cola tevoorschijn. Hij schudde het uit alle macht, trok toen de dop eraf en spoot een schuimige stroom priklimonade recht in het gezicht van de generaal.

‘AAAAARGGGGH!’ schreeuwde de generaal. ‘Mijn ogen!’

‘O, sorry,’ zei de pizzakoerier. ‘Had u er liever een rietje bij gehad?’

‘Stelletje amateurs!’ krijste de Zwarte Weduwe. Ze

haalde haar nunchucks tevoorschijn - je weet wel, twee van die stokjes die met een kettinkje aan elkaar vastzitten - en draaide ze boven haar hoofd rond. 'Het wordt tijd dat de volwassenen aan het spelletje meedoen.'

'O, hebben we zin in een spelletje?' vroeg de pizzakoerier. Hij klapte het vizier van zijn helm omlaag, stak een hand in zijn tas en haalde daar twee knoflookstokbroden uit. Hij zwaaide er zo snel mee door de lucht dat de Zwarte Weduwe alleen nog maar een broodachtig waas zag. 'Ja, kijk maar eens goed hoe ik dat doe.' Hij smeed een knoflookstokbrood naar het hoofd van de Zwarte Weduwe en ze viel bewusteloos neer.

'W-wie ben jij?' vroeg meneer X, die weer bij was gekomen, geschrokken.

De pizzakoerier zette zijn helm af en schudde zijn hoofd, zodat zijn haar op zijn plek viel. Het was een jongen. En dan bedoel ik een jonge jongen. Veel ouder dan dertien kon hij niet zijn. Meneer X geloofde zijn ogen niet.

'De naam is Twigt. Jesse Twigt. Bevoegd om mijn neus in jouw zaken te steken.'

'Wat?'

'O, volgens mij verstond je me best, gepofte aardappel.'

‘Pardon?! WIE DENK JE WEL DAT JE BENT OM MIJ ZOMAAR EEN GEPOFTE AARDAPPEL TE KUNNEN NOEMEN? Ik wil je straks even spreken, Twigt.’

‘Twigt?’

‘TWIGT!’

‘Hoor je wat ik zeg?’

Jesse schrok wakker uit zijn dagdroom en schoot overeind op zijn stoel. Daardoor viel de kleine spelcomputer waarop hij had zitten gamen uit zijn handen. Hij vocht niet tegen slechteriken. Hij zat in de aula van school én flink in de nesten. Iedereen uit zijn klas rekte zijn nek om naar hem te kijken, en daar, helemaal vooraan, stond